

ת"פ 2648/11/15 - מדינת ישראל נגד יוסי גלבע

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2648-11-15 מדינת ישראל נ' גלבע

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל המאשימה

נגד
יוסי גלבע הנאשמים

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. עפ"י עובדות כתב האישום, ביום 21.07.2015, בשעה 23:50 או בסמוך לכך, שהה הנאשם בחצר ביתו ושוחח במכשיר הטלפון הנייד שברשותו בקול רם. בנסיבות אלה פנה מר אלכסנדר מוגיליאנסקי (להלן: "המתלונן") מחלון ביתו לנאשם והעיר לו על מעשיו. בתגובה, החל הנאשם צועק על עבר המתלונן "שרמוטה, בן זונה אני אהרוג אותך, יש לי מצלמה אתה יכול לראות, בבוקר אני אשורף אותך פה" תוך שהוא מתקדם לעבר בית המתלונן וצועק "תצא החוצה אני אהרוג אותך". נטען כי בעשותו כאמור, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופן ובחירותו של המתלונן בכוונה להפחידו.
3. הנאשם כפר במיוחס לו. בתשובה לאישום אישר כי שהה בחצר הבית בשעה המצוינת, אולם הכחיש כי שוחח בקול רם ואיים על המתלונן. לטענת הנאשם, המתלונן הוא זה שמציק למשפחה במהלך מפגשי חברים ואירוח בחצר הבית, וכי היה זה המתלונן שאיים על הנאשם שיהרוס לו את הבית.
4. ומכאן, ההליך שלפני.

מהלך התיק והעדויות שנשמעו:

עמוד 1

5. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות המתלונן ואשתו, הגב' ליאורה מוגיליאנסקי, וכן עדותם של השוטר אורן שלום והשוטרת אורית יום טוב. עוד במסגרת פרשת התביעה הוגשו הראיות הבאות: הודעת הנאשם מיום 22.7.2015 (ת/1); דו"ח פעולה של השוטר רמי בידגלן (ת/2); דו"ח פעולה ודו"ח עיכוב של השוטר אורן שלום מיום 21.07.2015 (ת/7 ו ת/8); מספר מזכרים של השוטרת גולדי ברוד (ת/3-ת/6); הודעת אשת הנאשם מיום 19.8.2015 (ת/9).
6. בפרשת ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם ואשתו, וכן עדות שני עדים מטעמו, מר אליהו כהן ומר אייל גהלי. כן הוגשו הודעתו של המתלונן מיום 22.7.2015 (נ/1) ומיום 30.9.2015 (נ/2) והודעתה של אשת המתלונן מיום 28.7.2015 (נ/6). בנוסף הוגשו שלושה מכתבים הקשורים עם טענה לגלישת צמחייה מחצר בית המתלונן לחצר בית הנאשם ודרישה להסרת המפגע (נ/3-נ/5).
7. הרקע לאירוע נשוא כתב האישום, הינו סכסוך מתמשך שנרקם בין הבין הנאשם לבין המתלונן, המתגוררים בשכנות מאז שנת 2013, ואשר חצרות ביתיהם צמודות. מן העדויות מתקבל הרושם הברור, כי מאז תחילת יחסי השכנות שררה מתיחות רבה בין בני הבית של כל אחד מהם, על רקע טענות ביחס למפגעי רעש, שימוש בחניה בשטח הציבורי שמול הבתים, גלישת צמחייה בשטח הגובל בין החצרות ועוד. זאת ועוד, נראה כי הפער בין התרבויות השונות מהם הגיעו הניצים וכן השוני באורח החיים, היוו כר פורה לעימותים חוזרים ונשנים ביניהם, כמעט באורח יום יומי, אשר הולידו פניות מרובות לרשויות.
8. אין חולק כי על רקע האמור, החלה מעורבות שוטר הקהילה, אורן שלום, בטיפול בסכסוך בין המתלונן והנאשם וכן כי הוסכם בין המתלונן לשוטר הקהילתי שבהינתן בעיה כלשהיא עם הנאשם, ימנע מלפנות ישירות אל הנאשם וחלף זאת יפנה לשיטור הקהילתי.

פרשת התביעה:

העדויות המרכזיות - עדות המתלונן:

9. המתלונן סיפר בעדותו לפני, כי במועד האירוע, ישן בחדר השינה בביתו והתעורר לקול צעקות אשר בקעו מחצר ביתו של הנאשם. כאשר הביט בשעון, הבחין כי השעה 23:55. לדבריו, פתח את החלון ראה את הנאשם מדבר בטלפון, פנה אליו ואמר לו **"עכשיו שתיים עשרה בלילה, לא שתיים עשרה בצהריים"** בתגובה, החל הנאשם לצעוק ואמר **"בן זונה, שרמוטה, אני אהרוג אותך"** (עמוד 13 לפרוטוקול שורה 10-13). כמו כן, צעק **"אני אשרוף את הבית שלך"** (עמ' 14, ש' 2, עמ' 20 ש' 18). עוד סיפר המתלונן, כי תוך כדי הצעקות ניסה הנאשם לעבור את החומה המפרידה בין חצרות הבתים ולאחר שלא הצליח, הגיע הנאשם לשער ביתו שלו

וצעק "בן זונה, יא שרמוטה, אני אהרוג אותך" (עמוד 13 שורה 13-14). לדבריו, במקביל למתרחש "הספקנו להתקשר ל - 100, אמרו לי בטלפון אל תצא החוצה, זה יסתיים לא טוב" (עמ' 13, ש' 15). בחלופ שתי דקות, הגיע למקום השוטר הקהילתי, אורן שלום כשהוא לבוש בבגדים אזרחיים, מלווה בשוטר נוסף, והנחה אותו שלא לצאת מפתח הבית כי "במצב כזה יכול להיות אסון גדול" (עמוד 13 שורה 18).

10. בעדותו, הכחיש המתלונן את גרסת הנאשם לפיה, הוא זה שאיים כי יהרוס את ביתו של הנאשם ושקרא לו "עבריי" (עמוד 14 לפרוטוקול שורה 25-29; עמוד 15 לפרוטוקול שורה 1-4).

11. בקשר ליחסיו עם יתר השכנים, טען המתלונן כי היחסים עם השכנים טובים ברובם, למעט עם אחד השכנים, מר אורי גמליאל אשר השכיר את ביתו לדיירים רבים ואשר חסמו את הכניסה לביתו וכי על רקע הזה קיימת מחלוקת ביניהם (עמוד 15 לפרוטוקול שורה 10-16).

שאלת מהימנות גרסתו של המתלונן:

12. בבחינת עדותו של המתלונן בבית המשפט, בפני עצמה, וביחס לגרסתו כפי שהיא עולה מן הראיות שהובאו לפני, מצאתי כי גרסתו נותרה עקבית. כך, עפ"י דו"ח הפעולה של השוטר אורן שלום, מיום 21.07.15 בשעה 23:48 (ת/7), נכתב "ניגשתי לכיוון ביתו של אלכס, הוא פתח לי את הדלת וטען כי יוסי דיבר בחצר שלו בקול רם והעיר לו על כך ויוסי התעצבן, החל לקלל אותו וצעק לו כי יהרוג אותו". השוטר חזר על דברים אלו בעדותו. אם כן, מדו"ח הפעולה (ת/7) ומעדותו של השוטר אורן שלום, ניתן ללמוד על עצם אמירת הדברים, ע"י המתלונן, מיד לאחר האירוע.

בסמוך לאחר מכן, מסר המתלונן בהודעתו (בתאריך 22.07.15, בשעה 00:10), כהאי לישנא:

"בשעה 00:00, השכן שלי יוסי גלבוץ היה בחצר שלו, סמוך לחלון של הבית שלי, ואמרתי לו "עכשיו לא 12 בצהריים, למה אתה מדבר ככה?", ואז הוא החל לקלל אותי "שרמוטה, בן זונה, אני אהרוג אותך"...והוא אמר "בבוקר אני אשורף אותך פה". הוא צעק צעק בלי סוף "תצא החוצה, אני אהרוג אותך". (נ/1, ש' 2-9).

גם בהודעת המתלונן שנגבתה ביום 30.09.15, במסגרתה נחקר באזהרה על חשד לביצוע עבירת איומים כלפי הנאשם, במסגרת אותו אירוע, מסר "אני פתחתי חלון, ואמרתי "עכשיו לא 12 בצהריים, עכשיו 12 בלילה, אנחנו ישנים". הוא התחיל לצעוק..."אתה בן זונה, תצא החוצה אני אהרוג אותך" (נ/2, ש' 6-7). המתלונן הכחיש במסגרת אותה הודעה, כי איים על המתלונן כלל, וכי אמר לו שיהרוס לו את הבית.

בעדותו בבית המשפט, חזר המתלונן על גרסתו ביחס לנסיבות שהובילו לאירוע וכן חזר על דברי האיום. בחקירתו הנגדית, עמד המתלונן על כך שלא אמר למתלונן דבר נוסף מעבר לכך שהשעה היא שתיים עשרה בלילה ולא שתיים עשרה בצהריים (עמוד 15 לפרוטוקול שורה 28-30). בהתייחסו לשאלת הסניגור, מדוע לא ציין בהודעותיו הקודמות

אודות ניסיונו של הנאשם לעבור את החומה שבין החצרות, השיב המתלון כי הדברים נאמרו במשטרה וכי אין הוא יודע מדוע לא נרשמו (עמוד 16 לפרוטוקול שורה 7-5). לענין זה יצוין כי לדידי, כאשר בוחנים את הודעתו הראשונה של המתלון בקפידה, עולה כי אכן ניתן ביטוי גם לנושא זה, שכן כאשר נשאל המתלון **"האם יוסי גלבוץ נכנס לחצר שלך?"**, השיב **"לא, הוא רצה להיכנס, אבל אשתו לא נתנה לו, אבל הוא היה בכניסה"** (נ/1, ש' 9-10).

13. אציין, כי לא מצאתי בסטייה הקלה בגרסתו של המתלון, ביחס לשעה בה החלט האירוע, האם היה זה 23:55, או 00:00 או מעט לפני, בכדי להוות סתירה מהותית בגרסאותיו שיש ליתן לה משקל של ממש ומצאתי כי הגרסה - בעיקרה - ביחס למה שהוביל לפניית המתלון לנאשם ולדברים שנאמרו הן ע"י המתלון והן ע"י הנאשם מיד לאחר מכן, עקבית וקוהרנטית.

האם נמצאו בחומר הראיות חיזוקים לגרסת המתלון?

לדידי התשובה לשאלה זו הינה חיובית:

14. ראשית, נמצא חיזוק לגרסת המתלון בעדותו של השוטר אורן שלום:

בעדותו, הסביר השוטר את תפקידו כמש"ק שיטור קהילתי, וכי במסגרת תפקידו, הכיר את הנאשם כחלק מסכסוך שכנים מתמשך בינו לבין המתלון (עמוד 8 לפרוטוקול שורה 12-11). בהתייחסו לאירוע נשוא כתב האישום העיד השוטר, כי חרף העובדה שחלפו שנתיים ממועד האירוע, הוא זוכר פרטיו במלואם (שם, שורה 17-16). מעדותו עולה, כי ביום האירוע, נכח שלא במסגרת התפקיד בביתה של שוטר גרה בסמוך, באותו הרחוב, וכי לאחר ששמע צעקות הגיע למקום האירוע במהירה. עם הגיעו למקום האירוע פגש את הנאשם בכניסה לביתו, כאשר הוא אינו לובש חולצה, עצבני ונרגש (עמוד 9 לפרוטוקול שורה 2-1). בתשובה לשאלת השוטר אודות פרטי האירוע השיב הנאשם שנמאס לו מהשכן שמעיר לו. בהמשך לכך, ניגש אל בית המתלון אשר סיפר לו, כי הנאשם איים שיהרוג אותו (עמוד 8 לפרוטוקול שורה 31-30).

השוטר הדגיש כי במקום האירוע לא נכחו אנשים נוספים וכי אם היו כאלה היה מתעד את פרטיהם בדו"ח האירוע כנדרש (עמוד 9 שורה 29-27). עוד אישר השוטר, כי הנאשם הכחיש כי איים על המתלון וכי הדברים צוינו בדו"ח הפעולה.

עדויות של השוטר אורן שלום, הותירה עלי רושם מהימן. המדובר בעד אובייקטיבי, נעדר כל אינטרס והתרשמתי כי הינו מכיר את הצדדים, את הרקע וכי זכר את השתלשלות העניינים במועד האירוע. השוטר, אמנם, לא שמע את תוכן הדברים שנאמרו, אולם לטעמי מחזקים את עדותו של המתלון משני טעמים:

האחד, העובדה שהצעקות הגיעו לאוזניו של השוטר, ששהה באותה העת בבית אחר ברחוב וכן העובדה שכאשר הגיע למקום מצא את הנאשם ללא חולצה ונסער, מעידות על המצב בו היה נתון הנאשם ועל עוצמת התלהטות הרוחות

באירוע.

השני, העובדה שכשהגיע אל המקום ודיבר עם הנאשם, הלה רק ציין שנמאס לו שהמתלון מציק לו ומעיר לו שלא ידבר בטלפון, ואילו הנאשם מסר לו, מיד, שהנאשם איים שיהרוג אותו.

מכאן, אני קובעת שעדותו של השוטר, אורן שלום, עולה בקנה אחד עם גרסתו של המתלון, והעדויות מחזקות האחת את רעותה.

15. **שנית, נמצא חיזוק לעדות המתלון בעדותה של השוטרת אורית יום טוב:**

השוטרת סיפרה בעדותה, כי אינה מכירה את מי מהצדדים, וכי במועד האירוע שהתה שלא בתפקיד, בבית חברה אשר גרה בסמוך, כאשר לפתע שמעה צעקות חזקות. לטענתה, לאחר שפסקו הצעקות נכנסה לרכב, ולאחר מספר דקות בהם שהתה ברכב, הבחינה בנאשם שהיה ממש נסער ועצבני וללא חולצה. או אז, פנתה אליו וניסתה להרגיעו. כעבור מספר דקות ולאחר שנסעה מהמקום התקשר אליה השוטר וביקש את עדותה. בהמשך חקירתה הראשית, לאחר ריענון זכרונה, מסרה השוטרת, שמעה את המילים "**בן זונה, בוא תצא החוצה, אני אוציא לך את הגורגרת, תצא החוצה, בוא נראה אם יש לך אומץ**" (עמוד 40 שורה 10-11). בנוסף, סיפרה כי במקום האירוע היו אנשים נוספים, וציינה "**יותר שמעתי מאשר ראיתי**" (עמוד 40 שורה 23).

יובהר, כי לא נעלמו מעיני הקשיים שעלו מחקירת השוטרת. כך למשל עלו סתירות בעדותה, באשר לסדר האירועים, כאשר ראשית טענה כי נסעה מהמקום ואז התקשר אליה השוטר אורן שלום, ולאחר מכן תיקנה ומסרה שנסעה מהמקום רק לאחר שהגיעה נידת ולאחר ששאלה את השוטר הקהילתי אם הוא צריך את העזרה שלה (עמוד 41 שורה 9-11). זאת ועוד, אישרה השוטרת כי לא היה קשר עין בינה לבין מי מהמעורבים וכי עדותה באשר לאיום מתבססת על דברים ששמעה בלבד (עמ' 41 שורה 14-18). בהתייחסותה לדברים ששמעה אישרה העדה כי הדברים נשמעו שלא בנוכחות הנאשם וכי כאשר פגשה את הנאשם הוא כבר נרגע ולא איים (עמוד 41 שורה 19-20). יתרה מכך, דברי האיום, כפי שצוטטו על ידה, לא נשמעו ע"י מי מהמעורבים באירוע, וכמו כן, גם התנהלותה באירוע - כלומר, העובדה שהינה שוטרת השומעת דברי איום ועדה להתרחשותו של אירוע אלים, וחרף זאת אינה פועלת בשום פעולה אקטיבית להביא לסיום האירוע או לדיווח עליו מיוזמתה, גם היא תמוהה ומעלה סימני שאלה.

יחד עם זאת, גם מעדות זאת, על כל הבעייתיות שבה, עולים פרטים שלא יכולים היו להיות בידיעת השוטרת, לולא קלטה אותם בחושיה בעת שהאירוע התרחש. כך, המילים "בוא תצא", מתיישבים עם גרסתם של **כלל המעורבים** באירוע (הנאשם, המתלון ונשותיהם), כמילים שנאמרו ע"י הנאשם. השוטרת, אומנם, מסרה שיותר שמעה מאשר ראתה את המתרחש, אבל עמדה על כך ששמעה את הנאשם אומר את הדברים ולא אחר. עדות זו אף מתיישבת עם השכל וההיגיון הישר, שכן בנסיבות המקרה, אך הגיוני הוא שמי שאמר "בוא תצא", זה הנאשם ששהה בחוץ, ולא המתלון. ושוב יוזכר - כי הנאשם אינו חולק על כי אמר את הדברים הללו. זאת ועוד, השוטרת העידה "**ואז התחילו צעקות חזקות. שמעתי בעיקר קללות, אני מדבר בטלפון, מי אתה, מה אתה, לא שואל אותך...אני אראה לך, בוא תצא...**" (עמ' 39, ש' 10-12). גם אלו פרטים מחזקים את אמינותה של העדה, שכן אין חולק שהאירוע סבב

סביב שיחה טלפונית שניהל הנאשם. לולא עברה במקום ושמעה את הדברים, כפי שהעידה, לא יכולה הייתה לדעת פרט זה. יוזכר, כי גם לעניין הקללות שהשמיע הנאשם אין חולק, וגם אותן אישרה העדה ששמעה.

זאת ועוד, מסרה השוטרת בעדותה, כי כששוחחה עם הנאשם, הוא אמר לה **"לא, זה נמשך הרבה זמן, אני לא רוצה להירגע"** (שם, ש' 17). שוב, המדובר בפרט עובדתי שהשוטרת לא הייתה חשופה לו - היינו, הסכסוך המתמשך בין הצדדים - ועליו למדה מדבריו של הנאשם בלבד.

גם עדותה של השוטרת ביחס להתרשמותה מהמצב בו היה נתון הנאשם **"הוא ממש היה נסער, צועק, עצבני, בלי חולצה"** (עמ' 39, ש' 16) - מתיישבת עם כלל העדויות בתיק, לרבות עדות הנאשם, ולרבות דו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום (ת/2 ו - ת/7).

בנוסף לאמור, מיקומו של הנאשם בעת שהבחינה בו **"על המדרכה, בין שני הבתים"** (עמ' 40, ש' 26-27), מתיישבת עם עדותו של השוטרת אורן שלום (ר' עמ' 8, ש' 32) וכן עם עדות המתלונן ורעייתו.

בהינתן שמדובר בעדה ניטראלית ובלתי מעורבת, שעומדת על כך ששמעה את כל האמירות מפיו של הנאשם ואשר עדותה עולה, בפרטים רבים, בקנה אחד, עם עדויות המעורבים באירוע, אין כל סיבה להטיל ספק בעדותה, לפיה שמעה את הנאשם אומר למתלונן, **"אני אוציא לך את הגרוגרת"**.

אמירה זו, כזכור, אינה מיוחסת לנאשם בכתב האישום, אך העובדה שאף אחד מהמעורבים אינו טוען לאמירת דברים אלו, אינה מקימה בעיני ספק במהימנות עדותה של השוטרת, ולאור נימוקי דלעיל, אני מוצאת אותה כעדות מהימנה, אשר יש בה לחזק את גרסת המתלונן, ביחס למצב בו היה נתון הנאשם, לעוצמת סערת הרגשות, לטון הצעקות, ושטף הקללות, להלן הרוח ולנסיבות המאיימות הכלליות, לרבות ביחס לניסיונו של הנאשם להגיע אל חצר ביתו של המתלונן. וודאי, שנוכח העובדה שהשוטרת לא שמעה את הנאשם אומר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, הרי שאין בעדותה בכדי להקים ממצא פוזיטיבי לעניין זה, אך מן הטעמים האמורים, אני מוצאת את עדותה ככזו המחזקת את מהימנות עדותו של המתלונן.

16. שלישית, נמצא חיזוק לעדות המתלונן בעדותה של רעייתו ליאורה:

לדבריה, במועד האירוע, התעוררה לפתע מצעקה של הנאשם אשר צרח וקילל בטלפון, בתגובה, קם בעלה ופנה אל הנאשם ואמר לו דרך החלון **"עכשיו לא שתיים עשרה בצהריים, עכשיו שתיים עשרה בלילה"**. בתגובה, החל הנאשם לצעוק ואמר **"אתם שרמוטות, בני זונות, צא החוצה, אני אהרוג אותך"** (עמוד 25 לפרו' שורה 22-25). לטענתה, התקשרה מיד למוקד 100 אשר הנחה אותה שלא לצאת מהבית.

עדות זו, באשר לנסיבות המקרה ככלל, ובאשר לדברי הנאשם פרט, אשר נמסרה ע"י העדה בבית המשפט מתיישבת עם הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה (נ/6) וכן עם גרסתו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הצביע על הסתירה המרכזית העולה מעדותה של רעיית המתלון, כך בהתייחסה למידת מעורבותה באירוע, השיבה כי **"ישבתי על המיטה וחיכיתי שיגיעו השוטרים"** (עמוד 26 שורה 8-9). עוד סיפרה ותיארה כי בזמן האירוע **"הייתי בלי משקפיים, לא יכולה להגיד בוודאות. זה היה הלם טוטאלי המצב שלי. רק אני הייתי מחזיקה את בעלי שלא יעשה משהו. שלא יצא כאילו. הוא רצה לצאת"** בהתייחס למעשיו של הנאשם בזמן האירוע השיבה כי **"אני עוד פעם אומרת שלא ראיתי, רק שמעתי שהוא היה בחצר שלנו"** (עמוד 26 שורה 24-27). לעומת זאת, במסגרת הודעתה במשטרה העידה, כי ראתה את הנאשם נכנס לחצר ביתם. אכן, מדובר בסתירה שלא ניתן להתעלם ממנה בפרט כאשר מדובר בעדות רעייתו של המתלון. לאחר ששבתי ובחנתי את העדות, בפרט לאור הודעתה של העדה במשטרה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין בסתירה זו בכדי לשמוט את הקרקע כליל תחת העדות, ככזו המחזקת את עדות המתלון. עדותה של רעיית המתלון, בהודעתה במשטרה, בעדותה הראשית ובחקירתה הנגדית, באשר לתוכן הדברים שנאמרו ע"י המתלון וע"י הנאשם ובאשר לנסיבות שהובילו לאירוע (שיחת הטלפון הקולנית בשעת לילה מאוחרת), נותרה עקבית, והיא שבה ועמדה על גרסתה כי שמעה את הנאשם אומר **"לבעלה תצא החוצה, אני יהרוג אותך"** (עמוד 34 שורה 9-10), וזה לב ליבה של העדות.

עוד יצוין, כי העדה מסרה שלא שמעה את הנאשם אומר את המילים **"אני אשרוף אותך"** (עמוד 31 שורה 5-8), באופן שמסיר ממנה את החשד, כי היא מנסה להעצים את חלקו של הנאשם באירוע ולהתאים עדותה לעדות המתלון ולמיוחס לנאשם בכתב האישום.

אם כן, חרף הקשיים שבעדות רעיית המתלון, לא מצאתי כי יש בקשיים אלה כדי לפגוע במהימנותה. הגרסה, כפי שנמסרה אודות תגובת הנאשם להערת המתלון, הייתה עקבית והגיונית וניכר כי דווקא בעדותה מבקשת אשת המתלון להיזהר בדבריה ולא לייחס לנאשם דברים שאינה משוכנעת שנאמרו. אשת המתלון, הפחיתה בעדותה דווקא מהתיאורים שמסרה במשטרה, ולא העצימה בתיאור האירוע ביחס למה שמסרה במשטרה. בנוסף, התרשמתי כי אשת המתלון הייתה זהירה מאוד בגרסתה, ויצרה הבחנה ברורה בעדותו, פעמים מספר, בין מה ששמעה בעצמה, לבין מה שסיפרו לה.

17. **רביעית, נמצא חיזוק לעדות המתלון גם בדו"ח הפעולה של השוטר רמי ביידגלן (ת/2)**, בכך שנרשם בפרטי המקרה, שהמודיעה "מדווחת על כך שהשכן נמצא מחוץ לבית, דורש שבעלה של המודיעה יצא החוצה, רוצה לריב איתו, מבקשת שניידת תגיע בהקדם - הונחתה לנעול את דלת הבית עד להגעת ניידת".

יוזכר, כי בטיעוני טען הסניגור כי המתלון ביקש בעדותו להעצים את התנהלותו של הנאשם באירוע, בכך שמסר שנאמר לו ע"י המשטרה לא לצאת החוצה "זה יסתיים לא טוב", ונמצא כי עפ"י דו"ח הפעולה, כי אכן כך הונחה לעשות.

פרשת ההגנה:

הנאשם בעדותו, בדומה למתלון, תיאר את מערכת היחסים הטעונה בין הצדדים, אשר החלה כבר בעת הגשת תכניות הבניה של ביתו לאישור, כאשר התנגד לה המתלון והערים קשיים. המתחים בין הצדדים, המשיכו בתקופת הבניה של הבית כשהחלה מסכת התלונות של המתלון כלפי מי שעבדו בבנייתו, דרך תלונה במוקד העירוני והזמנת ניידת במהלך מסיבת חנוכת הבית, וכלה בעימותים חוזרים על רקע הערות המתלון על רעש הבוקע מביתו של הנאשם, בכלל ובעת אירוח בפרט, חניית כלי הרכב ברחוב ועניינים נוספים.

ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, סיפר הנאשם כי לאחר שהגיע מהעבודה, יצא לשתות קפה בחצר ביתו. במהלך שהייתו בחצר החל לנהל שיחת טלפון, כאשר לפתע, יצא המתלון וצעק לעברו, דרך חלון ביתו, בצורה בוטה וצעקנית כי הוא מפריע לו עם הטלפון. בתגובה, השיב לו הנאשם כי הוא נמצא בבית שלו ואם מפריע לו שיסגור את החלון ויכנס הביתה (עמוד 45 שורה 26-32). לטענת הנאשם, בתגובה לדברים אלו איים עליו המתלון ואמר לו **"אתה לא תגיד לי מתי להיכנס לבית או מה לעשות, ואני אדאג לזה, שאני אהרוס לך את הבית שלך כי אתה עבריין"** (עמוד 46 שורה 1-2). בעדותו, הודה הנאשם כי לאחר ששמע את דבריו האחרונים של המתלון, הייתה לו התפרצות לאחר שהתאפק במשך כשלוש שנים, ותוך שהוא נתון בסערת רגשות, קילל את המתלון קללות נמרצות, אך טען שהקללות היו הדדיות. הנאשם הכחיש כי איים על המתלון, וטען כי רק אמר לו **"אם אתה חושב שאתה יכול להרוס בית למישהו, אז תרד למטה, ונראה מי יהרוס למי"** (עמוד 46 שורה 12-13).

לאחר שבחנתי גרסתו של הנאשם מצאתי בה מספר תהיות:

מדו"ח הפעולה שנערך ע"י אורן שלום, דקות לאחר האירוע וכן מעדותו של השוטר לפני עולה, כי הנאשם לא מסר לו כלל, שהמתלון איים עליו שיהרוס את ביתו, אלא רק הציק לו כשדיבר בטלפון. הטענה בדבר איום של המתלון כלפי הנאשם עולה, רק בחלוף כשעה ומחצה בהודעתו במשטרה.

בדו"ח העיכוב של הנאשם, בגין חשד לאיומים, לא נרשמת כל תגובה ראשונית מפיו.

זאת ועוד, בהודעתו במשטרה כאשר נאמר לנאשם כי המתלון טוען שאיים עליו השיב תחילה "בסדר", ורק לאחר שנשאל ספציפית האם אמר למתלון שיהרוג אותו השיב בשלילה. כאשר נשאל האם אמר למתלון שישרוף אותו או יוציא לו את הגרוגרת, השיב שאינו זוכר וכן הוסיף "הייתי כבר באטרף" (ת'1, ש' 10-19).

בעדותו בבית המשפט, הנאשם אישר שלא אמר לשוטר אורן שלום שהמתלון איים עליו, וכאשר נשאל האם יכול להיות שאמר את דברי האיום המיוחסים לו, השיב **"יכול להיות זה הרבה דברים. לא זוכר, זה גם יכול להיות לא"** (עמ' 55, ש' 1-2).

הנאשם מאשר בעדותו את העובדה שהיה נתון בסערת רגשות, עד כדי אובדן שליטה ("אטרף") שהיה עצבני, שצעק וקילל את המתלונן, וקרא לו לצאת החוצה.

הנאשם מסר כי אינו זוכר כל מפגש עם השוטרת יום טוב. הואיל ומצאתי את עדותה של השוטרת כמהימנה, הרי שיש בעובדה זו בכדי להצביע על המצב שהיה נתון בו הנאשם, שהיה כה טעון, עצבני ונסער עד כדי שאין לו כל זיכרון באשר למפגש עם השוטרת.

עוד אציין, כי מצאתי שעדותו של הנאשם ביחס לניהול שיחת הטלפון מחזקת את גרסת המתלונן ורעייתו, אשר מסרו כי התעוררו למשמע קולו הרם של הנאשם כאשר הוא משוחח בטלפון. במארג הראיות, עדות זו מתיישבת גם עם עדותה של השוטרת ביחס לדברים ששמעה בהגיעה למקום, בפרט נוכח עדותו של הנאשם, לפיה לא היה גבר נוסף בחצר הבית, במהלך האירוע.

19. עדות רעיית המתלונן:

בעדותה של אשת הנאשם הגב' כלנית גלבוע, סיפרה על המעבר לבית שנבנה ועל התגשמות החלום לשבת בחוץ עם החברים. לטענתה מאז המעבר החל המתלונן להטריד את מנוחתם בתלונות חוזרות ונשנות.

לדבריה, במועד האירוע, שהתה בסלון ביתה, יחד עם בתה התינוקת, כאשר הנאשם נמצא בחצר הבית משוחח בטלפון. לפתע שמעה צעקות מכיוון החצר וכאשר יצאה החוצה שמעה את הנאשם והמתלונן צועקים זה על זה. לטענתה, מיד עם הישמע הצעקות התקשרה למשטרה וביקשה את מעורבותם בהרגעת הרוחות. העדה טענה, כי אינה זוכרת את תוכן הצעקות.

בחקירתה הנגדית, שבה וחזרה אשת המתלונן על גרסתה וסיפרה כי יצאה החוצה מביתה לאור הצעקות אשר שמעה. לטענתה היא לא זוכרת את תוכן הצעקות למעט את דברי המתלונן אשר ביקש מהנאשם שלא לדבר בטלפון בחוץ וכי אמר לנאשם **"בלאט, תיכנס הביתה. צרח עליו"** (ת/9 שורה שלישית; עמ' 59 לפרוטוקול שורה 23) ואת תשובתו של הנאשם אשר השיב לו **"תרד למטה"** (עמוד 59 לפרוטוקול שורה 30). בהתייחסה לשאלת האיומים השיבה כי לא שמעה את הנאשם מקלל או מאיים, וכי נכנסה לביתה מיד עם הישמע הצעקות כדי להתקשר למשטרה (עמוד 60 לפרוטוקול שורה 5-7). בעדותה אישרה אשת המתלונן כי כאשר יצאה לחצר, הבחינה כי הנאשם **"היה מאוד עצבני, מאוד נרגז, ומאוד כעס על הצורה הזאת איך שהוא דיבר אליו, בביתו שלו"** (עמוד 60 לפרוטוקול שורה 31). עוד טענה אשת המתלונן כי במהלך האירוע לא הבחינה באף אדם אשר ניגש לנאשם וכי רק לאחר האירוע, הבחינה בשכן אשר גר בסמוך.

מצאתי בעדותה של רעיית הנאשם קשיים משמעותיים:

ראשית, עדותה כי לא שמעה את תוכן דברים שנאמרו, הינה בלתי מתקבלת על הדעת בעיני. יש לזכור, כי עוצמת הצעקות הייתה כה רבה, עד שגם השוטר אורן שלום וגם השוטרת יום טוב, שנכחו בעת האירוע בבתיים אחרים ברחוב, שמעו אותן ונזעקו בשל כך. רעיית הנאשם, הייתה עפ"י עדותה שלה ועפ"י עדות הנאשם, בחלק מן האירוע בחצר ובחלקו בתוך הבית ומן הראיות עולה כי במרחק זה, וודאי יכולה הייתה לשמוע את הדברים שנאמרו. כך, גם עפ"י עדותו של הנאשם עצמו, שכאשר נשאל אם מי שהיה בבית באותה העת יכול היה לשמוע את הדברים, השיב "מן הסתם" (עמ' 53, ש' 1-2).

שנית, מעדותה של רעיית הנאשם, עולה כי היא מבקשת לצמצם מאוד את חלקו של הנאשם באירוע, באופן שאף אינו מתיישב עם עדות הנאשם עצמו. וכך העידה, "**אני שמעתי רק צעקות, שמעתי את יוסי אומר לו שירד. לא שמעתי קללות, איזה שהן קללות שיוסי קילל אותי, איים עליו, לא, לא שמעתי דבר כזה**" (עמ' 57, ש' 7-8). ובהמשך "**בעלי לא קילל ולא איים**" (עמ' 60, ש' 10). כאמור, דברים אלו אינם מתיישבים עם עדותו של הנאשם עצמו, שתיאר עצמו במצב של איבוד עשתונות ("באטרף", כלשונו), של עצבים וכעס וכן שאישר שבמצב זה קילל וגידף את המתלונן נמרצות. עדות זו, אף אינה עולה בקנה אחד עם עדות השוטרת יום טוב. מאידך, העידה רעיית הנאשם, כי שמעה דברים שאמר המתלונן - "בלאט תיכנס הביתה" ו "שלא ידבר בטלפון בחוץ" (עמ' 59, ש' 23-24). עדות זו בלתי סבירה, בהינתן שמיקומה של העדה היה קרוב הרבה יותר אל הנאשם מאשר אל המתלונן. מן האמור, אני מסיקה על ניסיונה של העדה לצמצם את חלקו של הנאשם באירוע, ומסקנתי זו משפיעה באופן משמעותי לשלילה על המהימנות שאוכל לייחס לעדותה.

שלישית, העדה ציינה שלפני מסירת עדותה לפני, סיפר לה בעלה אודות עדותו בבית המשפט ועל "מה שהיה בדיון" (עמ' 58, ש' 6-9). זאת ועוד, אישרה את הצהרת ב"כ הנאשם אשר ציין במהלך עדותה שקודם למתן העדות קראה תצהיר שהוכן בעבר לצורך הגשת בקשה למתן צו הטרדה מאיימת. ברי, כי יש בשני נתונים אלו בכדי להשליך באופן מהותי על האותנטיות שניתן לייחס לעדותה של רעיית הנאשם, ובהתאם להפחית ממשקלה של העדות.

רביעית, בין עדותה של רעיית הנאשם לבין עדותו הנאשם, התגלו סתירות ביחס לחלקו של המתלונן באירוע - כך, הנאשם העיד כי המתלונן העיר לו כשהוא פותח את החלון והתריס ונעמד כאשר פלג גופו העליון ערום וחשוף כלפי חוץ. הנאשם התעכב על כך פרט זה וחזר עליו לא מעט פעמים בעדותו. מאידך, מסרה רעייתו של הנאשם כי הבחינה שהנאשם עומד מאחורי רפרפות התריסים והבחינה בראשו בלבד (עמ' 61, ש' 3-4). סתירה נוספת קשורה למילים שנטען, כי נאמרו ע"י המתלונן - בעוד שהנאשם טען כי המתלונן איים שיהרוס לו את הבית, מסרה רעייתו, כי לא שמעה כי מילים אלו נאמרו כלל ועיקר.

20. עדות חברי הנאשם:

במסגרת פרשת ההגנה, העידו מר כהן והן מר גהלי, אשר אין חולק כי כל לא נכחו במועד האירוע ולא היו עדי ראיה, ועל כן עדותם הינה בעלת רלוואנטיות שולית, ובעיקר נועדה לספר על היחסים העכורים בין המתלונן לנאשם.

בעדותו סיפר מר כהן על היכרותו עם הנאשם וכי היה נוכח בכמה מקרים שבהם המתלונן "ניבל את הפה, התייחס לא יפה" (עמוד 63 שורה 21). וכי במהלך בניית הבית ובעת שהיה נוכח במקום, היה המתלונן נוהג לצעוק עליהם ועל הרעש אותו הם מקימים. בנוסף, צין בעדותו כי המתלונן נוהג לחסום את החניה הציבורית הסמוכה לביתו והוא אישית נאלץ להזיז את הפח החוסם במקום. עוד הדגיש העד כי לא ידוע לו על איומים או צעקות של הנאשם כלפי המתלונן וכי בכל פעם שבו היה נוכח פנה הנאשם למתלונן ודיבר אתו בנימוס. בחקירתו הנגדית שב העד ואישר כי ביום האירוע לא נכח במקום וכי עדותו התייחסה רק לגבי מקרים בהם היה נוכח בעצמו.

בעדותו של מר גהלי, סיפר כי הנו מתגורר בסמוך למתלונן מזה שנים רבות וכי מדובר בשכן מטריד אשר נוהג להעיר לכולם, לקלל, לחסום את החניה באמצעות פחים ולהשמיע מוסיקה בקול גבוה. לטענתו, נכח בהמון סיטואציות אצל הנאשם בהם, לא אפשר המתלונן לקיים שיחה ולשתות קפה בטענה כי הדבר מפריע לו (עמוד 65 שורה 29-30). בחקירתו הנגדית אישר, כי ביום האירוע לא נכח במקום וכי לא יכול להעיד על איום הנאשם כלפי המתלונן ביום האירוע עצמו. אולם, ומהיכרותו עם הנאשם, הנאשם איש שקט וממקרים קודמים בהם כן היה נוכח, שמר הנאשם על שקט ולא השיב למתלונן (עמוד 66 שורה 32).

כאמור, לא מצאתי כי יש בעדויותיהם של עדי ההגנה כדי לתרום באופן ממשי לשאלה שהובאה להכרעת בית המשפט.

21. סיכום ומסקנות:

ההכרעה בתיק דנן, מבוססת, רובה ככולה על הערכת מהימנותם של העדים לאירוע כפי שהובאו לפני.

בהתאם לסעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א - 1971 "ערכה של עדות שבעל פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט".

לאחר ניתוח כלל העדויות והראיות שהובאו לפני, מצאתי כי עדותו של המתלונן נותרה עקבית וקוהרנטית החל מאמרתו הראשונית לשוטר שהגיע למקום האירוע, דרך הודעותיו במשטרה ועדותו לפני בית המשפט. לעדות זו, מצאתי שהוצגו חיזוקים בראיות התביעה ובעדויות שהובאו על ידה, ובפרט בעדויותיהם של העדים האובייקטיביים - השוטר אורן שלום והשוטרת אורית יום טוב.

מנגד, מצאתי קשיים בגרסתו של הנאשם, אשר לא נשמרה עקבית, שעה שאינו שולל באופן מוחלט וגורף - לא בהודעתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט - את האפשרות של אמירת דברי האיום על ידו ובנוסף מאשר את המצב הנפשי סוער שהיה נתון בו ואת אובדן העשתונות מצידו. זאת ועוד, מצאתי כי המשקל שניתן לייחס לעדותה של רעיית הנאשם, הינו נמוך ביותר, מן הטעמים שפורטו לעיל, וכי אין בעדותם של שני עדי ההגנה האחרים בכדי לשפוך אור, באופן כלשהו, על אשר התרחש בליל האירוע. יודגש לעניין זה, כי הטיעון לפיו מכלול הנסיבות מקים למתלונן מניע ברור להפליל את הנאשם באיום שכלל לא אמר, לא הוכח דיו, ואין לטעמי די בהוכחת הרקע הטעון שבין הצדדים בכדי לאיין את כלל

הראיות שהונחו לפני בית המשפט.

ממכלול הראיות שהובאו לפניי, אני קובעת אפוא, כי עלה בידי המאשימה להוכיח, ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ז, 6/7/2017, במעמד הצדדים